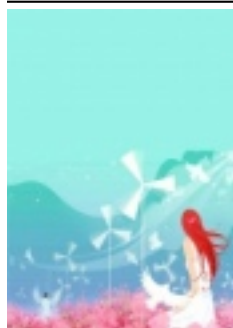

Chong Chóng Trong Gió

Contents

Chong Chóng Trong Gió	1
1.	1
2. Ý Kiến Reader	5
3. Ngày Đầu Sau Sự Thật	5
4. Đau Khổ Và Đau Khổ	7
5. Đau Đớn(tt)	9
6. Nỗi Nhớ.	11
7. Hụt Hẫng	12
8. Tập 8	14
9. Tập 9	15

Chong Chóng Trong Gió

Giới thiệu

” Sao cậu cứ quay mãi thế?” Gió hỏi chong chóng. ” Vì cậu thổi tớ mới quay” chong chóng mỉm cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-chong-trong-gio>

1.

” Sao cậu cứ quay mãi thế?” Gió hỏi chong chóng.

” Vì cậu thổi tớ mới quay” chong chóng mỉm cười trả lời với gió.

” Vì tớ ư?” Gió ngạc nhiên.

” Vì cậu. Vì cậu mà tớ quay, cũng vì cậu mà tớ sống. ” Chong chóng trả lời. ” Nếu tớ không quay thì tớ là một cái chong chóng chết!! ”

” Nếu. . . nếu có một ngày. . . tớ không ở bên cậu nữa. . . ” Gió ngập ngừng.

” Tổ không biết. Trên đời này có vô vàn ngọn gió và vô vàn chong chóng. Bình thường thì chong chóng cần gió. Gió như là nguồn sống của chong chóng. Chong chóng thiếu gió, chong chóng không còn sức sống nhưng gió thiếu chong chóng thì gió vẫn vậy. ” Chong chóng nhẹ nhàng trả lời gió.

” Ừm. Có lẽ! ” Gió đáp, với tất cả sự thờ ơ.

Chong chóng hiểu hết tất cả. Rằng một ngày kia, gió sẽ chán chong chóng. Rằng chong chóng sẽ già đi theo thời gian nhưng gió thì không. Rằng ngày đó đã sắp đến rồi. Chong chóng thở dài. Chong chóng sắp già mất rồi. Hai ngày, chong chóng không được gặp gió. Có lẽ là chong chóng nhớ gió. Rồi. . . Trời gió lên, chong chóng quay. . . Gió đến rồi!! Gió vẫn thế, vẫn thờ ơ và vô tình. Chong chóng nhìn gió, không tin vào mắt mình. Gió, là gió. . . Nhưng đáp trả lại sự nhiệt tình của chong chóng chỉ là một làn gió nhẹ, đủ để chong chóng rung động.

” Tổ phải đi! ” Đột ngột gió lên tiếng.

” Cậu phải đi à?? Cậu đi đâu!?? ” Chong chóng hỏi, trong hoảng loạn.

” Xa lắm, họ rủ tớ đi, các cơn gió khác!! Chúng tớ phải đi, vì sắp đến mùa khô rồi!! ”

” Thật sao?? ” Điều chong chóng lo sợ cuối cùng cũng tới. ” Cậu có về không!?”

” Thế cậu có đợi không? ” Gió hỏi lại.

” Tớ đợi. Chỉ cần cậu nói có về là tớ tin cậu có về!! ” Chong chóng lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng có niềm tin tuyệt đối vào người khác.

” Ừh. Nếu cậu đợi thì tớ sẽ về!! ” Gió đáp.

” Cậu sẽ về thật chứ?? Khi nào thì cậu về?? ”

” Nhanh thôi, khoảng năm mươi ngày gì đó!! ” Gió trả lời. ” Tin tớ nhé!?”

” Tớ tin cậu, cậu đi đi!! Tớ sẽ chờ!! Cậu sẽ về, sẽ mang cho tớ bông hoa màu tím chứ?? ” Chong chóng nói, lòng lại nhen lên niềm hy vọng.

” Chắc chắn!! Hoa màu tím nhé!! ” Gió khẽ cười.

Chong chóng không nói gì cả, chỉ biết lặng nhìn gió đi.

Đến lúc này, nó tức giận tất mảy tính đi. Cái trang web ” chong chóng và gió” mỗi ngày nó phải vào cả trăm lần, nhiều đến mức nó thuộc được câu chuyện về chong chóng kia. Nó là Thiên Di, một cô gái nhỏ nhắn dễ thương và luôn ôm cái lời hứa non trẻ của cậu bé hàng xóm tên Khang. Nó rất thích chong chóng, thích nhìn nó quay trong gió, lúc nó đủ rực rỡ dưới ánh mặt trời. Năm nó 8 tuổi thì gặp được một cậu bé dễ thương, hàng ngày cùng đi học đi chơi, cả hai được mọi người coi là thanh mai trúc mã. Biết nó thích chong chóng, cậu đã học và làm cho nó rất nhiều, đến mức có thể cắm quanh một cây lớn. Và cũng như gió, Khang hỏi nó.

- Sao Di luôn vui vẻ và cười tươi như thế? Bất chợt Khang hỏi Di. Nó mỉm cười trả lời.

- Vì có Khang bên cạnh chơi với Di, mua kẹo Di ăn nên Di vui.

- Vì Khang ư...nhưng việc làm đó ai cũng làm cho Di được mà.

- Không, thích Khang làm cơ...

Nó phụng phịu làm Khang bật cười với độ con nít của nó.

- Nếu...một ngày...Khang không bên cạnh...

Khang ngập ngừng, không biết nói sao cho Di hiểu thì nó nhảy bổ vào hóng.

- Không...không cho Khang đi đâu. Di sẽ buồn lắm, buồn đến chết mất.

- Ừ...Khang không đi đâu.

Cậu vừa nói vừa xoa đầu nó làm nó cười toe toét. Nó rất sợ cảm giác mất đi cậu, trống trải và cô đơn lắm. Nó sợ cậu không cần đến nó nữa thì lúc đó nó sẽ làm sao. Nhưng nó biết rồi cũng sẽ có lúc cậu rời đi, theo ước mơ và lúc đó làm sao nó giữ cậu lại được. Và rồi thời gian trôi qua, chong chong vẫn quay, gió vẫn còn thổi vậy mà cậu đã rời bỏ nó. Ngày hôm đó, Khang dắt nó đi lên một ngọn đồi toàn là chong chóng, những chong chóng đang quay theo cơn gió nhẹ. Nhìn chúng quay mà nó vui đến nhảy tưng tưng lên.

- Ấ...đẹp quá Khang ơi.

Nó lảng xảng chạy đến từng cánh chong chóng mà cười, còn Khang cậu cố gắng chụp lại những khoảnh khắc này, cậu sợ là sẽ không còn cơ hội để thấy lần hai. Được một lúc, nó chạy lại bên cậu đòi chụp chung một bức hình để sau này còn cái làm kỉ niệm. Nó đâu ngờ rằng bức ảnh đó, sẽ là cuối cùng.

- Di ơi, ngày mai Khang sẽ đi á.

- Đi đi.

Nó ngây ngô nhìn từng tấm ảnh mà trả lời cho có. Khi nhận thức được câu nói của Khang thì nó mặt cắt không còn một giọt máu, quay sang cậu.

- Cậu vừa nói gì vậy Khang?

- Tổ sẽ đi vào ngày mai.

- Cậu đi đâu, cậu hứa là cậu ở lại với tổ cơ mà.....

Chưa nói hết câu nó đã vùi vào lồng ngực cậu mà khóc, nó không muốn cậu đi à.

- Cậu...hức....về..hức...không?

- Có tổ hứa sẽ về với cậu mà.

Khang cố nở một nụ cười tươi trấn an, Di để nó an tâm ở đây.

- Cậu hứa đấy nhé, về là phải mua cho tổ thật thật nhiều chong chóng và kẹo nữa á.

- Ủ..Thôi ta về đi.

Hôm sau, cậu lên máy bay đi mà nó khóc bù lu bù loa lên cả, bây giờ nó phải tập sống tự lập khi không có cậu rồi. Nó không biết rằng, chiếc máy bay cậu đi, đã bị rơi xuống biển do bị hư bộ phận điều khiển. Đến bây giờ đã gần 10 năm rồi, nó vẫn đợi cậu, ngọn đồi gió năm ấy bây giờ vẫn còn đợi cậu về để cảm thêm chong chóng mới.

Hằng ngày thói quen của nó luôn là thức dậy, cầm tấm ảnh năm xưa lên mỉm cười rồi ra mở quán- chong chóng chính nó làm chủ. Rồi vào những trang web về chong chóng mà nghiên ngẫm. Nó cảm thấy cậu chuyện chong chong và gió như nó và Khang. Chong chóng chờ gió quay lại như lời hứa nhưng gió không quay lại nữa, nó chờ Khang hơn 10 năm vậy mà không một tin tức gửi về. Nó đâu biết rằng Khang đã thành gió thổi quay những chong chóng do chính tay nó làm từ 10 năm nay. Bài nhạc chong chóng được bật lên du dương, làm nó đi vào giấc ngủ.

Nhiều khi ngồi bên em như không biết phải nói sao

Dù muốn nói anh đã yêu em

Mà con tim vẫn không nên lời nói cho em hiểu

Nói duyên trời đã đưa mình đến bên nhau

Dù khi anh nhìn em khi chong chóng chợt quay

Và anh biết duyên trời đã đến

Và anh đã thấy trong em niềm ước mơ

Và mơ ước đó sẽ đưa mình đến bên nhau

Trời gió lên, chong chóng quay

Anh sẽ nói thật lòng cùng em
Nói cho em hiểu rằng
Thế gian bao người nhưng anh biết mình là của nhau
Chợt gió lên, chờ khi chong chóng quay
Anh sẽ ôm thật chặt lấy em
Nói cho em hiểu rằng anh không hối hận
Và anh sẽ không để mất em một lần này nữa đâu
Anh hiểu rằng bão giông đang về
Nhưng vì em anh sẽ vượt qua
Anh hiểu rằng sẽ có một ngày, em sẽ rời xa
Sẽ không còn bên anh..

Nó đang ơ ngọn đồi gió không phải đang ơ tiệm. Nhìn xung quanh, nó thấy mình đang đứng giữa trái tim chong chóng lớn, đang quay rất đẹp. Nó đang cười, tay đưa ra đón những cơn gió nhẹ, một âm thanh trầm ấm vang vọng.

- Di....mình xin lỗi.

Chỉ lời nói đó, hiện lên rồi dần mất đi, cơn gió cũng ngừng thổi. Nó chạy khắp nơi tìm kiếm chủ nhân giọng nói ấy nhưng thất vọng. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên gò má nó..Giật mình thức giấc, ngạc nhiên vì bản thân kêu lớn tên cậu- cái tên tưởng chừng 10 năm không gọi vậy mà bất giác kêu lớn.

- Khang.....

Nó đang mơ hồ về giấc mơ đó, thì điện thoại reo lên.

- Alo....

-

- Ủ ể tao kiếm cho.....ừm mày kiếm thêm thông tin đi.

-...

Tắt máy và nó bắt đầu bấm máy tính tìm kiếm. Và rồi mọi hi vọng vụt tắt, khi nó click vào dòng link, bây giờ màn hình máy tính đang hiện rõ chiếc máy bay từ Việt Nam đến Pari đã bị rơi, bài báo này là 10 năm trước và được đăng sau hai ngày cậu đi. Nó vẫn còn nhớ rõ như in ngày hôm ấy, chiếc máy bay cậu đã đi.Nó thần thờ nhìn lên bầu trời,giọt nước mắt vô thức rơi xuống.

- Không.... tất cả không phải sự thật đúng không? cậu hứa không xa tớ mà, sẽ trở về mà tại sao lại rời xa tớ thế.

Nó vụt chạy lên ngọn đồi, rút hết tất cả chong chóng đang quay xuống đất. Nó hét lớn tên cậu trong thất vọng, ngồi thụp xuống khóc trong đau đớn, mà không hay cậu đang bên cạnh vỗ vai cô,cổ lau đi giọt nước mắt đang chảy nhưng không chạm đến được.

Liệu chong chóng có thể xoay ngược chiều gió?

Liệu thời gian có thể xoay ngược trở về ngày xưa?

Và liệu khi quay lại thì hạnh phúc liệu có trở lại không?

P/s...Đây là tâm huyết một ngày của mình, bỏ vào một trang web về chong chóng và thấy câu chuyện nên cảm hứng tuôn ra viết luôn. Không biết có hay không nhưng cảm thấy vẫn không được lắm...

.Ai đã đọc thì ít nhất cho 1vote và có thể thêm cmt nhận xét ình thêm động lực viết tiếp những truyện khác nha....cảm ơn mọi người...

2. Ý Kiến Reader

Tối hôm qua trăng không, gió mạnh, ngồi rảnh rỗi đã up truyện này lên. Đọc lại ta thấy nó diễn biến quá nhanh và kết thúc không hay....

Ta có nên biến truyện ngắn này thành truyện dài vài tập không?

Sự hiểu lầm của nàng Ru đã làm ta nghĩ ra ý tưởng này. Các nàng cho ta ý kiến với.

Nếu mà thành fic dài thì mình sẽ đăng tiếp cùng với hai fic mới.....vào năm sau.

3. Ngày Đầu Sau Sự Thật

Nó cứ ngồi mãi trên ngọn đồi gió này, gục mặt khóc mãi, đến khi bóng đêm bao phủ khắp nơi. Từng cơn gió ủa ủa thổi, thấm vào da thịt nó, vậy mà nó cứ ôm thân mình, ngược lên bầu trời đầy sao kia:

-Cậu sẽ biến thành sao đúng không? Cậu có thấy mình không?

Tự nói, tự nghe, tự trả lời, không gian yên ắng đến mức nghe rõ, tiếng gió thổi qua các cành cây, tiếng các côn trùng. Nước mắt lại rơi xuống, gió lại rít lên.

- Lạnh thật. Cậu ở đó, có lạnh như ở đây không?

Nó ôm bả vai mình chà chà để bớt lạnh, nhưng càng làm nó càng cảm thấy lạnh lẽo hơn. Tiếng bước chân lên đồi phá tan không gian yên tĩnh này, nó nghe thấy nhưng không đủ sức quay lại nhìn nữa.

- Tối rồi sao con không về vậy Di?

Bàn tay ấm áp đặt trên vai nó, giặt mình vì hơi nóng từ bàn tay đó đang lan tỏa khắp cơ thể. Giọng nói này, là mẹ...

Quay nhanh, nó ôm chầm lấy mẹ, bao sự đau đớn, cô độc này giờ nó chịu đựng đang bùng nổ. Bà cảm nhận được con gái mình đang đau khổ lắm.

- Con gái có chuyện gì mà làm con ra như vậy.

- Mẹ ơi,.....hix Khang...cậu..ây..hức...đã bỏ con đi rồi...cậu ấy hứa sẽ về với....hức con cơ mà.....huhu...tại sao....hức...tại sao.....cậu ấy lại không....giữ lời chứ....cậu ấy hứa.....làm thật nhiều....chong chóng....hức...tặng con mà.....hức...con đã chờ..cậu ấy....lâu lâu....rồi....hức....Khang...chết...rồi..

Nó vừa khóc vừa nói, lòng bà siết chặt lại vì những lời nói con gái mình. Bà muốn nó có bạn trai, bà biết cậu bé năm xưa đã chết sau chuyên bay đó. Bà không dám nói, bà chỉ nghĩ là lời hứa trẻ con, sau này sẽ quên đi thôi, nhưng bà đã sai. Cậu bé đó, khi đưa xác về trên tay vẫn cầm chặt cái chong chóng đang làm dở. Và con gái bà, 10 năm vẫn chờ, dù nó có nhiều người tỏ tình, theo đuổi.

- Di...con, tỉnh lại đi con.

Nó khóc đến ngất đi, một do quá kích động, và ngồi ngoài trời gió quá lâu, đói khát dẫn đến ngất. Bà cố dìu nó trở về, nhìn con gái mình như vậy, bà đau đớn lắm. Không biết làm sao để quên đi cậu bé đó. Đến cửa nhà, anh trai nó- Minh Tuấn chạy ra bế nó vào phòng.

- Mẹ ơi, Di nó sốt rồi.

- Ừ, mẹ lên liền.

Đo nhiệt độ cơ thể và đắp khăn để bớt sốt. Nó cứ mê man, miệng cứ gọi tên Khang, khóe mắt, hai hàng nước chảy ra. Tuấn đưa mẹ ra ngoài cho nó nghỉ. Bước xuống phòng khách, bà đốt một cây nhang thắp cho chồng mình. Ông ấy mất cách đây 6 năm, vì bị đột quỵ, ông là người thương nó nhất trong nhà, luôn bên cạnh lúc vui như buồn. Khoảng thời gian ba nó mất, nó như người mất hồn, không ăn không nói, không cười. Sau đó, không biết nguồn động lực nào đã làm nó tỉnh táo lại.

Và giờ đây, nó lại thêm một kích động nữa, không biết nó sẽ ra sao đây.

- Ông à, ông trên trời có linh thiên thì phù hộ con Di qua đi cái quá khứ này nha ông. Con nó đã đau khổ lắm rồi.

Khẩn xong, bà lại chỗ Tuấn ngồi xuống thở dài.

- Mẹ con bé lại nhớ thằng Khang hả?

- Ủ...con bé nó biết thằng nhỏ chết rồi. Nếu nó hỏi, chắc mẹ sẽ dẫn nó đến chỗ thằng bé.

- Um....con nhớ hồi đó, người ta nhờ mẹ làm đám tang cho gia đình Khang mà. Con bé chắc shock lắm đây. Con thấy thương nó quá.

- Thôi mẹ vô coi con bé sao đã.

- Mẹ nghỉ đi, để con chăm Di cho.

- Ủ....có gì kêu mẹ nha con.

- Dạ.

Bước vào phòng nó, Tuấn ngồi xuống nắm tay nó, buồn rầu.

- Đến khi nào em mới thoát khỏi cái quá khứ đau buồn này.

Tuấn thay khăn, đo lại nhiệt độ rồi, đi về phòng ngủ.

Nửa đêm, nó lại lên cơn sốt dẫn đến mơ sáng.

- Khang...Khang....KHÔNG...ĐỪNG..

Tiếng hét thất thanh của nó làm cho Tuấn giật mình chạy qua. Đến ôm lấy thân nó, cậu vỗ vỗ vai trấn an.

- Mình đây, mình không đi đâu nữa . Ngủ nha Di.

Hình như câu nói ấy làm cho nó yên tâm hơn. Ngủ ngay trong lòng cậu, thả nhẹ nó thì nó chợp lại.

- Đừng....

Nước mắt nó lại một lần rơi xuống, sao trong lúc ngủ nó cũng sợ Khang đi. Tuấn hiểu được Di đã coi Khang là một phần cuộc sống bản thân. Bây giờ, nó sẽ ra sao đây...

— Sáng hôm sau—

Nó trở mình thức dậy, cảm thấy đầu đau như búa bổ, lắc lắc cái đầu. Thói quen buổi sáng, nó với tay lấy tấm hình của Khang lên. Bây giờ nó mới để ý thấy, Tuấn đang bị mình nắm chặt.

- Anh hai....

Nó lay lay vai kêu Tuấn dậy. Cậu tựa mình ngồi dậy, dụi mắt, hành động rất chi con nít đã làm nó không nhận được cười mà lẫn lộn ra cười. Tuấn vờ không biết, nhảy vào đùa với nó một chút rồi xem thử còn sốt không. Yên tâm cậu ra ngoài, lúc này nó bỏ đi về mặt tươi cười kia, trở lại với con người thật. Nó đâu biết là Tuấn nhận ra sự đau đớn của nó qua tiếng cười khanh khách đó.

4. Đau Khổ Và Đau Khổ

Nó ôm lấy tấm ảnh ngày xưa, khóc tiếp. Đau đớn, nó chỉ biết gào lên trong tâm trí.

- Cậu ở đâu vậy? Cậu có khỏe không? Ở đó có vui không?.....

Nhiều câu hỏi đặt ra nhưng không ai trả lời. Tiếng khóc thút thít bên trong căn phòng, dù cho có cách cả trăm cánh cửa thì vẫn làm cho bên ngoài đau đớn. Túân cứ đứng bên ngoài do dự mãi, cậu không muốn thấy cảnh nó buồn, không muốn thấy cảnh nó khóc....nhưng không thể để nó vậy mãi.

Cốc...cốc...cốc...

- Di, xuống ăn sáng đi em.

Lau vội nước mắt, giọng nói cố gắng không run lên, nó cất giọng trả lời.

- Dạ, em xuống liền.

Sau khi vệ sinh xong, nó ngẩng mình trong gương.

Em đang bay trong giấc mơ riêng mình

đợi chờ hơi ấm thân quen nhưng sao lạnh lẽo bàn tay này

Ôi thì ra là tay em chạm tay em

Em bân khuôn ôm lấy chiếc bóng em

Tìm lại ai đó đã mang cho em một chuỗi ngày u buồn

Thời gian trôi nhìn lại em trong gương

Oh babe babe

Ngày vắng anh hiu quạnh

Oh babe babe

Chỉ mình em đơn côi

Oh babe babe

Còn đó những nỗi buồn

Kìa em trong gương vì sao mắt cay

Nhìn lại mình trong gương em mới thấy

Hình bóng anh nay đã không còn kề bên tay trong tay đan vào nhau

Nhìn lại mình trong gương em mới biết

Mình đã sai bước trên con đường mà ngày ấy em đã thấy những vực sâu

Nhìn lại mình trong gương nước mắt có rơi cũng không xóa tan được gì

Từng bước hãy cố bước với niềm tin

Nhìn lại mình đi em hãy xé hết những nỗi đau của một mối tình lầm lỡ yếu đuối

Ngày tháng yêu thương đã không như ngày xưa

Cuộc tình dang dở ôm vào sâu trong gương chỉ còn hình bóng em

Bài hát này sao mà hợp với nó bấy giờ thế. Lòng sao đau đớn thế này, mắt sao cay cay thế này, nó cố cười.

- Không được khóc, không được khóc.

Nó tự nói bản thân không được khóc, và rồi không kìm chế được, nó lại khóc.

- Sao tao nói mày không nghe hả?

Nó hét lên rồi tự tát vào mặt mình vừa tát vừa chửi bản thân.

- Mày là một đứa nhu nhược..... Thiên Di....mày không được khóc...lau hết thứ ươn ướt đó đi....

Miệng nó nói nhưng tay và mắt không chịu nghe lời nó, nó tự tát bản thân, tát rất mạnh. Cho đến khi, Tuấn chạy vô ngăn nó lại, nó vùng vẫy trong vòng tay cậu.

- Bỏ em ra...em...phải đánh cái con đang đứng....trước mặt em....dám khóc khi em không chịu....

- Bình tĩnh lại đi em....đừng đánh mình nữa..

Hai gò má nó đã đỏ ửng lên, nhìn mà đau đớn. Đợi nó bình tĩnh hơn, cậu buông nó ra.

- Hôm nay nghỉ học đi...

- Không em sẽ đi học.

- Nhưng.....

- Anh yên tâm đi, em ổn mà.

Nó lại cười, kéo tay Tuấn xuống phòng. Cả ba người im lặng ăn sáng, mẹ nó và Tuấn nhìn khuôn mặt đang dần sưng lên kia, cái vẻ vờ cứng rắn kia, làm họ càng lo hơn. Ngước mặt lên, nó đứng dậy dọn dẹp rồi chào mẹ và anh đi học.

- Mẹ và anh con đi học.

- Thôi anh chở cho.

- Em đi cũng được mà.

- Tiện đường anh đi thôi. Đợi anh lấy xe nha.

Tuấn chạy nhanh lấy xe quý của mình, đeo nó đi học, cậu phóng không nhanh cũng không chậm, cậu sợ gió lùa vào làm mắt nó cay thì nó sẽ khóc. Nhưng cậu không ngờ nó ngồi sau đang cố hứng những ngọn gió, nó mong Khang đi qua có thể chạm vào mặt nó.

Bước xuống xe vào trường, nó như trung tâm của mọi ánh nhìn, một cô gái nhỏ nhắn dễ thương, nhưng mặt lại phản phát nổi buồn, hai bên má sưng tấy lên. Mọi người nhìn nó bằng ánh mắt thương hại lẫn xót xa.. Tuy tính cách vui vẻ nhưng ở trường nó rất ít có bạn, chỉ duy nhất một người - Lan, còn lại đều ganh tị với vẻ ngoài thơ ngây, và học giỏi của nó.

- Di.....ôi...ôi...

Tiếng kêu đó không ai khác là Lan, là một cô bạn khá cao, ôm nhưng dễ thương, cá tính. Cô kêu mà nó không nghe cứ thất thần, thấy nó có vẻ không nghe, mà đi đâu đó, cô chạy nhanh lại. Vỗ vai, nó giật mình quay lại.

- Ủa, Lan....

- Mặt Di sao vậy, sưng hết luôn rồi nè, mắt đỏ, khóc hả.

- Đau có, bụi bay vào mắt thôi. Ta vào lớp thôi.

Nói đi vào lớp mà nó lại đi hướng ngược lại, Lan chạy lại kéo nó đi mà không hỏi gì nữa. Vì cô hiểu bạn cô rất cứng đầu, không nói thì sẽ mãi không nói đâu. Bị kéo trên hành lang, ai cũng chỉ chỗ vào mặt nó nói rồi cười, ngại nó cúi gằm mặt xuống. Thật không ngờ, vừa vào lớp, nó không còn cảm nhận bàn tay của Lan nữa, nhỏ đã bị bọn con Ánh nắm kéo ra xa. Bọn con Ánh là kẻ thù với nó, tìm mọi cách để bẹp nó trong lớp nhưng không thể. Hôm nay vẫn như mọi hôm, bọn nó muốn gây sự đây mà, thường ngày nó sẽ phản kháng lại nhưng hôm nay nó không còn đủ sức nữa rồi.

5. Đau Đớn(tt)

Bọn chúng cứ sẵn lại nó, nó thì thờ ơ mọi thứ, chúng đẩy bả vai làm nó ngã xuống

- Di....

Tiếng la của Lan, nhỏ cổ vùng vẫy thoát ra cứu nó nhưng vô ích. Bọn Ánh ngồi xuống nắm cầm nó ngược lên, mỉm cười.

- Hôm nay, mày bị làm sao thế, bị đánh hả?

-.....

- Chắc dành dặt bồ con nào rồi bị đánh ghen chứ gì?

-.....

- Mày bị cầm hả? Hay nhục nhã quá không nói được.

-

- Thường ngày mày lắm mồm lắm mà, sao hôm nay im thế.

Mỗi câu nói nó bị nhỏ Ánh tát vào mặt, khuôn mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn, khóe miệng đã bắt đầu rỉ máu. Nhếch mép cười, làm cho bọn kia tức hơn, nó lúc này mới mở miệng.

- Sao tụi mày không giết tao đi...tao đang muốn chết nè...

Nó hét lên, đẩy tụi kia cổ đứng dậy, lúc này, mọi người đều chết đứng với ánh mắt vô hồn của nó. Đẩy con Ánh sang một bên, nó cố gắng đứng dậy, vịn cạnh bàn đi ra khỏi lớp. Lúc này, Lan được thả ra, nhỏ chạy theo nó nhưng giữa đường gặp cô chủ nhiệm nên không đi được.

Nó khi đi khỏi lớp, đi nghiêng ngả đến vườn trường, thì té xuống bãi cỏ, lúc này nó lại nhớ đến Khang. Nếu bây giờ cậu có bên cạnh nó, thì nó sẽ không thê thảm đến mức này. Hồi nhỏ, khi nó bị đám nhỏ trong xóm ăn hiếp chính là cậu đã đứng ra bênh vực, bảo vệ. Nó lục túi lấy chiếc chong chóng nhỏ móc khóa, thứ mà lúc nào nó cũng lấy ra khi buồn, mặt nó bắt đầu hiện lên chữ sợ.

- Mất rồi, nó đâu rồi.

Nó run rẩy nói, lần mò tất cả túi trong áo, nhưng vẫn không có. Cố đứng dậy nó đi tìm khắp nơi, trận đánh sáng nay cộng với tối qua bị cơn sốt hành hạ, nó ngã sầm xuống khi đang bước lên cầu thang. Con người nó lảo đảo theo từng bậc tan tành, may là lúc đó có một chàng trai vô tình đi qua, thấy nó như vậy thì nhanh tay đỡ nó lên phòng y tế.

Nhìn thân hình cô gái đang nằm trong tay mình mà khẽ đau lòng. Cậu đau lòng vì ngôi trường mà cậu đang quản lý càng ngày càng tha hóa. Tay chân trầy trụa khắp nơi, áo thì sộc sộc, mặt mũi bầm khắp chỗ, miệng chảy máu. Sao một cô gái nhỏ nhắn như thế này mà bị bầm dập như vậy là sao. Cậu nhìn lên ngực nơi gắn băng tên

- Thiên Di.... 11B2... cô bé học giỏi nhất trường đây ư....

Cậu khẽ nhăn mặt rút điện thoại gọi cho chủ nhiệm nó.

- Cô Chi hãy đến phòng y tế gấp....

Không đợi ai trả lời, cậu cúp máy ngay và moi hộp sơ cứu ra để trị vết thương cho nó. Chấm chấm oxi già lên vết thương, cậu thấy nó nhăn mặt.

- Chắc đau lắm...ráng chịu một xíu sẽ mau hết thôi.

Cậu vuốt nhẹ đầu nó và lúc đó vô Chi đẩy cửa bước vào.

- Quang gọi cô....Thiên Di....

Cô Chi sững người khi thấy học trò cưng của mình đang đau đớn trên giường. Và người giúp đỡ nó là Trần Minh Quang, lớn hơn nó một tuổi nhưng vì học rất giỏi nên được miễn những buổi học bình thường để quản lý nề nếp học sinh. Cậu được phong là hotboy nhất trường. Quang nhìn cô Chi và hỏi.

- Cô có biết tại sao em Di lại bị thương nặng đến vậy không?
- Cô không rõ...không phải chuyện này là của em sao Quang.
- Trong lúc em đi sang các trường khác giải quyết thì cô cũng phải quản lớp cho kĩ chứ. Em đâu thể phân thân ra mà làm nhiều việc được. Nếu em về không về kịp thì Di sẽ ra sao nữa.
- Để cô về chấn chỉnh lại lớp. Nhờ em đưa Di về dùm cô, đây là địa chỉ nhà Di..

Đến khi nó mơ màng tỉnh dậy, bất ngờ khi bên cạnh mình là một người con trai lạ mặt. Ngơ ngàng nhìn, nó mặc kệ người kia, gượng dậy, định xuống giường thì tiếng nói phát ra:

- Để tôi đưa em về...
- Thôi tôi muốn về lớp
- Không được tôi phải đưa em về nhà, tình hình bây giờ em không thể học được.

Không hề nó hờ hững thêm lời nào nữa cả, Quang nhấc bổng nó lên mặc cho nó vùng vẫy đánh đập. Đặt nó yên vị lên xe, cậu lên ga chạy đi. Nửa đường thấy nó im lặng quá, cậu lên tiếng hỏi:

- Em làm sao mà để khắp người thương tích không vậy?
-
- Sao em không trả lời.....à chắc thấy anh người lạ hả.....xin giới thiệu anh là Trần Minh Quang học lớp 12C1.....

-.....

Tuy không trả lời nhưng bắt đầu nó chú ý đến lời nói của cậu hơn. Nó đã nghe đến danh tiếng cậu, đã từng muốn gặp cậu để trao đổi một số vấn đề.. và bây giờ nó đang ở sau lưng cậu nhưng không vui vẻ gì cả.

- Thôi được rồi....em không muốn nói chuyện thì thôi.....
- Thiên Di.....tên tôi...
- Cậu trả lời làm cậu bất ngờ, cậu không nghĩ nó sẽ trả lời và càng không nghĩ giọng nó nói mà lạnh tanh không chút cảm xúc gì cả.
- Tên đẹp lắm.....
- Cảm ơn.....

Và rồi trên đường xuất hiện một đôi người kia nói không ngừng người còn lại thì chẳng mấy may quan tâm.

- Cho xuống xe....
- Cậu giật mình lần hai, cậu quay đầu lại hỏi:
- Sao lại xuống chứ....
- Định chở tôi đi đâu khi mà nhà tôi đã đến...

Cậu ngó người trước cậu nói của nó, mỉm cười, vẫy tay tạm biệt khi nó quay lưng đi vào.

- Bye...em
- Quay đầu xe lại, cậu cảm thấy lòng mình hân hoan lạ thường.

6. Nỗi Nhớ.

Mở cửa bước vào, căn nhà lạnh lẽo ghê rợn, mọi người đều đi làm hết rồi, căn nhà tối đen, không một chút ánh sáng. Nó đi thẳng lên lầu, ngã mình xuống giường, nó mỉm cười chua chát, suy nghĩ về bản thân, về Khang, về ba mẹ, về bạn bè. Sao mọi thứ nó hy vọng, đều làm cho nó thất vọng. Bạn bè thì ganh ghét, ba thì rời bỏ nó đi, ngay cả Khang hi vọng duy nhất của nó cũng đã rời xa. Còn thứ gì trên đời mà để nó hi vọng nữa không? Nằm mãi trong bóng tối, nó chán chường thay bộ đồ học sinh ra, mang vào người một bộ váy đơn giản và đi ra ngoài, đầu trùm mũ áo khoát che đi khuôn mặt. Nó vô thức đi trên đường, bước chân lơ đãng cứ đi, cho đến khi nhận thức được thì đã đứng trước một ngôi nhà khá cổ kính, bên cạnh là một cây đa. Nó đi lại, ngồi xuống, sờ sờ trên thân cây, mỉm cười chua chát, khi thấy hình hai con người đang nắm tay nhau được khắc trên thân cây. Ôm ngực nó lại khóc khi dòng hồi ức xoay lại.

”Hai đứa bé chạy đến một cây đa, cả hai chạy nhảy chơi đùa, cậu cầm rất nhiều chong chóng quanh cây đa đó. Cả hai bước vào, cậu xoay mặt vào trong cây khắc hình. Chỉ một lát sau, cậu kêu nó quay lại.

- Khang khắc hình hai đứa mình nè. Đẹp không?

- Ai là Khang và ai là Di thế?

- Ngốc thế, mặc váy là Di và người còn lại là Khang. Chúng ta sẽ mãi bên cạnh như thế này nhé. Khang sẽ nắm tay dắt Di đi tất cả mọi nơi.”

Kết thúc dòng hồi ức, nó khóc, làm sao để quên được cơn đau này đây. Nó khóc và không hay rằng Khang đang bên cạnh nó, vuốt nhẹ lưng nó, cậu đau đớn hơn nó. Cậu đã theo sau lưng nó 10 năm rồi, cậu chứng kiến tất cả, cảnh nó vui đùa với Lan, cảnh ba nó qua đời, cảnh nó bị ăn hiếp. Cậu đau lắm chứ, cậu muốn đụng vào nó, âu yếm, dỗ dành khi nó buồn. Muốn ngồi nghe nó tâm sự, nhưng không thể. Cậu muốn khóc, muốn rơi nước mắt, nhưng cậu không còn thể xác nữa, chỉ là một linh hồn vẩn vơ xung quanh nó, cậu khóc không nước mắt, cậu bây giờ chỉ có thể bên cạnh thôi cho chong chóng quay, ngắm nhìn mặc dù nó không thể cảm nhận được.

Nó lại đứng dậy đi tiếp, mọi người nhìn nó với ánh mắt thương hại. Nó cứ đi cứ đi và rồi ngọn đồi là điểm dừng chân cuối cùng, quỳ xuống, ngược mặt lên trời, nó hét to: ” AAAAAAAAAAAAA.....TÔI HẬN ÔNG.....SAO LẠI ĐEM TẤT CẢ XA TÔI THẾ.....TÔI ĐÃ CÓ LỖI GÌ CHỨ....”

Đằng xa, có một thanh niên đang chụp ảnh trên đồi, vô tình hướng ống máy chỗ nó, thấy thân hình dần đổ xuống, cậu ta nhanh chân chạy lại đỡ, và bế nó chạy đi. Linh hồn Khang vẫn đứng đó, cậu đã rất bất ngờ khi người chụp ảnh kia rất giống cậu, từ đầu tóc, mắt mũi, và sở thích chụp hình từ nhỏ.

” Cậu đã không chấp nhận siêu thoát vậy tôi sẽ giúp cậu hoàn thành ước nguyện cuối cùng” Đây là những lời mà bà giám sát cổng sinh tử đã nói với cậu vào 10 năm trước.

Còn nó, khi được cậu thanh niên kia đưa vào bệnh viện, thì bây giờ đang nằm trong phòng bệnh. Nó đang thấy bản thân mình đang lạc vào một chỗ nào đó rất lạ, nó cứ đi đi mãi cho đến khi thấy được một khu vui chơi. Bước đến định hỏi đường. Thì xuất hiện một người con trai lạ, kéo nó chạy vào bên trong chưa kịp hỏi gì thì bàn tay kéo nó dần mất đi. Bất ngờ và sợ hãi, nó xoay người gọi người con trai kia đến khi thấy một cái bảng

” Bạn hãy chọn đúng bức tượng về người con trai bạn yêu. Trong 5 bức tượng sẽ có 1 người là thật. Nếu chọn sai bạn mãi mãi mất tất cả về cậu ta, còn đúng thì cậu ta sẽ trở lại với bạn.”

Khi đọc xong, Khang là cái tên đầu tiên đi qua suy nghĩ của nó, đây là thứ có thể giúp cậu sống lại nó không thể bỏ qua được. Nghĩ vậy nó không chần chừ mà bước vào. Mọi thứ bỗng tối đen lại, mọi hình ảnh, kí ức của hai người xuất hiện làm cho nó chìm sâu vào rồi vụt tắt đi. Hụt hẫng, và rồi bầu trời lại vụt sáng xung quanh nó xuất hiện 5 bức tượng giống nhau. Một âm thanh vang lên, ” bạn đã xác định được người bạn yêu là ai rồi, bây giờ hãy dùng trái tim để chọn ra người thật trước khi trời tối, Trò chơi bắt đầu”.

Bây giờ, nó đang nghe rất rõ tiếng trái tim mình đập. Nhắm mắt và chỉ theo cảm tính, nhưng rồi vội rút lại vì một ý nghĩ vừa thoáng qua ” lẽ không đúng mình mãi mãi mất cậu ấy”. Thời gian trôi đi mà không chờ đợi nó, sự chần chừ đã đưa giới hạn thời gian đến hồi cuối. Sau một hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng nó cũng dứt khoát chỉ vào bức tượng thứ 4. Và rồi.....

Mọi thứ tối sầm lại, đẩy nó ra khỏi thế giới ảo đó với một câu nói.” Bạn đã mãi mãi mất người đó vì chính trái tim bạn đã không dứt khoát, không mạnh dạn”. Trước khi vụt mất tất cả, nó đã nhìn thấy Khang đang vẫy tay chào nó và kêu nó hãy buông bỏ mọi hình ảnh của của cậu và hãy sống thật tốt và sống luôn cả cuộc sống của cậu. Cậu sẽ mãi bên cạnh nó.

Xin lỗi mọi người đến hôm nay mới đăng chap này, đã trễ mà còn rất ngắn nữa chứ. Xin lỗi mọi người nha..... và chap này đọc rất nhảm và phi lí +kì cục..... xin lỗi mọi người lần nữa...

7. Hụt Hẫ

- Cô bé có thể sẽ bị trầm cảm sau khi tỉnh dậy, mọi người chuẩn bị tâm lý trước mọi hành động của cô bé.
- Sao cô ấy lại bị vậy?
- Do tâm lý của cô bé: do gia đình, bạn bè, tình yêu ảnh hưởng lớn gây ra.
- Vậy làm sao có thể biết cô ấy sẽ mắc trầm cảm vậy bác sĩ?
- Thường thì trầm cảm có những triệu chứng như: Nét mặt trầm buồn, chán nản, cảm thấy cô độc, lẻ loi, mất thích thú trong cuộc sống ,đi đứng chậm, ăn ít, không ngon, nhạt miệng, trằn trọc khó ru ngủ, thức dậy sớm, thèm ngủ mà không ngủ được, đầu óc khó tập trung, do dự không “quyết” được. Nói chung là mọi hoạt động của cô bé chậm lại cho đến khi ý thức không còn.

-AAAAAAAAAAAA.....

Tiếng la thất thanh chính là của nó, sau khi bị đẩy ra khỏi giấc mơ. Nó bật dậy, giọt mồ hôi thay nhau chảy xuống khuôn mặt đang hiện lên sự lo lắng. Nó gục mặt xuống gối mà khóc. Còn cậu thanh niên kia, khi đang nói chuyện với bác sĩ ở hành lang, nghe tiếng hét trong phòng của nó nên nhanh chóng chạy đến. Mở cửa bước vào, cậu thấy thân hình nó đang run lên từng đợt. Bước lại gần, cậu đặt tay lên vai nó, chờ đợi sự trả lời của nó. Nhưng ngược lại, nó chỉ ngược lên nhìn cậu với ánh mắt buồn, đỏ hoe và ầng nước. Hành động đó diễn ra chỉ mấy giây và sau đó cậu trở thành không khí. Cậu cố gắng tạo ấn tượng và muốn nó nói chuyện.

- Này cô, tôi là Duy. Cô tên gì?

-.....

- Ban nãy tôi gặp cô trên đồi, chắc nhà cô gần đó đúng không?

-.....

- Cô có thể cho tôi số điện thoại của người nhà cô, để tôi báo với họ.

-.....

Cậu hỏi nó không trả lời, không thèm nhìn cậu, chỉ có hướng mắt lên trời. Đến câu hỏi thứ ba thì nó mới quay lại. Nhìn quanh cậu dừng lại ở túi áo, với lấy cây bút, nó cầm lấy tay cậu, viết số điện thoại một cách chậm chạp. Còn Duy, khi tay nó chạm vào tay cậu như một luồng điện xoẹt qua người. Bàn tay mềm mại nhưng mà sao lạnh lẽo thế, cậu cứ nhìn bàn tay nhỏ bé đưa từng số trên tay cậu và luyến tiếc khi hơi lạnh ấy đã biến mất khi nó rời đi. ” sao cái lạnh lạnh của cô ấy làm ình thích thú, mình muốn cầm tay đó mà sưởi ấm ”.

- Này, mà đây là gì của cô vậy?

- Anh.....

- Alo- Tuấn bắt máy.
- Chào anh, tôi là Duy.
- Chào anh, anh gọi tôi có việc gì vậy?
- À...Anh đến bệnh viện X, đường Y, phong 104 để đưa em gái của anh về nhà.
- Di ư? Con bé bị gì thế? Thôi tôi đến liền, anh trông con bé dùm tôi.
- Vâng.

Cúp máy, Tuấn nhanh chóng từ tòa soạn của mình mà phóng đến bệnh viện. Trên đường đi, lòng cậu như lửa đốt, không biết nó có bị làm sao không? Nó dạo này rất yếu không thể chịu được chuyện gì nữa đâu. Đến bệnh viện, Tuấn chạy xe vào chỗ gửi xe, rồi tức tốc chạy vào bệnh viện chạy đến phòng cần tìm. Cậu không gõ cửa mà đi thẳng vào. Thấy sự xuất hiện của Tuấn, Duy đứng dậy đi lại, chìa tay có ý “chào” Tuấn nhưng cậu là bị Tuấn bỏ lơ đi thẳng đến Di. Ngồi xuống bên giường nó, Tuấn cầm bờ vai của nó xoay người:

- Di, em sao vậy?
- Anh ơi, Khang ...cậu ấy mãi mãi rời xa em rồi.
- Di ...em buông tay nó đi...đừng buồn nữa.
- Không...không được..Khang cũng nói em buông tay nhưng em không thể. Em nhớ Khang lắm.Buông tay cậu ấy là không thể nắm lại được, mất đi cậu ấy. Em sẽ rất nhớ Khang.
- Di à, Khang nó đã chết rồi.

Câu nói của Tuấn làm nó giật mình, xô Tuấn ra

- Cậu ấy không chết, em ghét anh, cậu ấy sẽ không rời xa em đâu, anh hiểu không?

Vừa nói nó vừa ôm tai, đầu lắc mạnh và những giọt nước mắt thi nhau rơi làm cho trái tim của hai người con trai chạnh lại. Bỗng nhiên Duy chạy lại ôm nó vào lòng, vuốt nhẹ tóc nó:

- Di ngoan, Khang ở đây, Khang không đi đâu cả, Di nín đi, Khang xin lỗi vì đã làm Di buồn.

Bỗng hình ảnh của Khang trong giấc mơ của nó hiện về, nó ngược lên nhìn khuôn mặt của Duy, nước mắt lại giàn giụa thêm. Thấy em mình khóc lớn hơn, Tuấn nắm cổ áo của Duy lôi đứng dậy, định cho cậu một cú đấm thì nó chụp tay của Tuấn lại:

- Anh...đừng đánh Khang của em, cậu ấy đã về rồi.

Giọng nói một lúc một nhỏ đi,nó gục trên vai Duy mà nước mắt vẫn rơi. Bất ngờ, Tuấn lo lắng chạy đi tìm bác sĩ khám cho nó.

Sau một lúc, bác sĩ đi ra ngoài, Tuấn đi ra cùng, để đằng sau lưng Duy chăm sóc nó. Đóng cánh cửa lại, Tuấn cùn bác sĩ đi vào phòng:

- Bác sĩ, em gái tôi bây giờ như thế nào rồi?

Ông bác sĩ không nói gì cả, chỉ đưa cho cậu xấp giấy và ra hiệu cho cậu đọc. Nhận lấy tập giấy, cậu lật từng trang đọc mà cảm thấy tim mình nhói lên từng hồi.

—————Trong phòng—————

Duy đang ngồi lên thành giường nắm lấy tay nó nhưng mất lại hướng về bên giường kia. Nơi mà một linh hồn đang cố gắng nắm lấy tay nó, nhưng mãi mà không được. Bàn tay cứ xuyên qua nhau, bất lực, cậu đứng nhìn hình ảnh nó trong tay người khác mà đau lòng. Nhìn khuôn mặt đau thương của Khang, Duy đành lên tiếng:

- Cậu hãy buông tay cô ấy đi....

Khang ngạc nhiên khi Duy lại nhìn thấy và nói chuyện với cậu..

- Cậu thấy tôi.

- Tất nhiên- Duy trả lời một cách bình thản.
- Cậu là ai? Tại sao lại giống tôi như thế.
- Tôi là Duy và đến đây để thay thế cậu chăm sóc cho Di.
- Làm thế nào mà tôi có thể tin cậu được chứ? Tôi không đi đâu cả cho đến khi Di đã quên được tôi.
- Được thôi...cậu chờ đi ngày đó sắp đến rồi.

8. Tập 8

Sau khi nói chuyện với bác sĩ xong, Tuấn quay lại phòng của nó và nghe thấy Duy đang nói chuyện một mình. Thấy lạ, Tuấn cứ đứng bên ngoài cố nghe người còn lại nói gì nhưng không được gì cả vì cậu chỉ nghe được mỗi tiếng của Duy. Bỏ cuộc, cậu kéo cửa bước vào lần này thì thấy Duy nắm chặt tay nó, hướng mắt nhìn chăm chăm vào nó. Từ lúc này đến giờ, mọi hành động của Duy làm cậu không thể tin tưởng được. Duy là người như thế nào không ai biết cả, sao cứu người xong cậu ta cứ bám chặt lấy nó, không ai mà tốt lòng đến mức khi người thân tới mà vẫn chưa chịu đi. Thấy vậy Tuấn lên tiếng hỏi:

- Này, cậu tên gì thế?

Nghe Tuấn lên tiếng hỏi, Duy quay lại:

- Dạ, em tên Duy. Anh là...?

-Tôi là Tuấn, anh trai của Di. Mà cậu là gì của nó vậy?

Câu hỏi của Tuấn làm Duy giật mình, mỉm cười nhạt:

- Dạ không là gì cả. Em chỉ là người chụp ảnh bất gặp Di đang khóc và ngắt trên đôi nên em đưa cô ấy vào đây.

Ngạc nhiên vì câu trả lời của Duy, chỉ là vô tình gặp mà nhìn như đã yêu nhau từ lâu. Nghi ngờ Tuấn hỏi thẳng:

- Chỉ là vô tình mà sao trông cậu thân thiết với em gái tôi thế?

- Anh đừng nghi ngờ nữa. Vì em thấy Di rất giống em, ban nãy khi nghe anh với Di nói chuyện thì em phần nào đã hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô ấy.

-.....

-Em đã từng giống cô ấy, mất đi người con gái em từng yêu, yêu hết lòng, cô ấy gặp một tai nạn chỉ vì muốn mua bánh sinh nhật cho em. Bây giờ gặp Di trong hoàn cảnh này làm em muốn bên cạnh, kéo Du thoát khỏi chuyện quá khứ khốn nên nhớ này.

Ngồi lắng nghe Duy kể mà Tuấn có cảm giác như Duy đã từng đau đớn hơn Di gấp ngàn lần. Mất đi người mình yêu mà vì chính bản thân, ai mà không đau cho được. Cái ngày Duy sinh ra đời mà cũng là ngày người ta mất đi, liệu rằng người đó có coi mình sinh ra để làm “tử thần” cướp đi sinh mạng của người khác. Nó quá phi lí không? Đối với ai, Duy không biết nhưng với cậu thì không.

Ban đầu cậu không mang khuôn mặt này đâu, mà là khuôn mặt trắng ngắt như xác chết nhưng vào mười năm trước, đúng thời khắc chuyển sang tuổi mới thì có một người phụ nữ đến gặp và hỏi cậu có muốn đổi khuôn mặt này không? Khi nghe như vậy cậu mừng rỡ và không suy nghĩ nhiều, Duy đã đồng ý ngay nhưng cậu không biết rằng từ ngày đó định mệnh đã khiến cậu tìm ra và giúp đỡ nó thoát khỏi vòng xoáy tình yêu với Khang-người có khuôn mặt giống cậu.

Sau mười năm tìm kiếm thì cậu bắt gặp cô gái đã khóc gọi tên Khang và bên cạnh có một người đang muốn cố chạm vào cô gái đó. Lúc ấy, cậu xác định được người mình tìm từ lâu là ai và nhiệm vụ cũng bắt đầu.

Khi đang nói chuyện thì nó bỗng cử động rồi bung dậy hét gọi tên Khanh. Duy và Tuấn giật mình nhưng ngay lập tức, Duy ôm nó và lòng vỗ nhẹ:

-Mình về rồi nè....đừng khóc nữa Di à...

Câu nói của Duy làm nó đẩy cậu ra, nhìn chăm chăm vào Duy, không biết nó nghĩ gì mà nước mắt thi nhau tuôn ra. Nhìn em gái bị ức hiếp, Tuấn nóng ruột nắm lấy cổ áo của Duy, định ột đấm nhưng Di hét lên:

- Không....đừng anh hai.....đừng đánh Khang của em mà.....

Nó nhận Duy là Khang ư?...Đối với Duy bước đầu tiếp cận nó thành công nhưng Tuấn lại càng lo lắng hơn. Tình yêu làm nó bị mù đi lí trí không biết ai là ai cả. Sao một cô gái nhỏ nhắn lại gặp nhiều chuyện bất hạnh thế này chứ?

Kể từ hôm ấy, nó luôn bám theo Duy không rời nửa bước. Thấy vậy, Tuấn tranh thủ lúc ngủ mà nói chuyện với Duy:

- Sao con bé lại nhận nhầm kì vậy chứ? Đã làm cậu khó xử rồi...

-Um...không sao đâu anh, em cũng muốn giúp cô ấy mà. Em đồng ý cho em bên cạnh chăm sóc cho Di nha.

-Tất nhiên rồi...dù anh không đồng ý mà con bé cứ bám lấy cậu thì tôi cũng chào thua.

- Em cảm ơn anh.

Duy đã bước hai thành công xin được bên cạnh nó để dễ làm hơn. Và bây giờ, Duy và Khang là một luôn bên cạnh chăm sóc và bảo vệ cho nó.

.....

Chap này xin dành uội Rell vì lời hứa...

9. Tập 9

Từ ngày hôm đó, nó với Duy luôn bên nhau, không rời xa nhau bước nào.Nó đi đến trường, đi học thêm, đi mua sách, đi chơi đều là Duy đưa đi.

Hiện tại, nó đang nằm ngủ trên chiếc giường màu da yêu thích thì tiếng còi xe quen thuộc vang lên làm nó tỉnh giấc. Chạy nhanh vào phòng tắm, nó vệ sinh cá nhân sạch sẽ và thay đồng phục một cách nhanh chóng. Chạy xuống phòng khách, nó ôm chầm lấy mẹ, hôn má rồi với tay lấy chiếc bánh sandwich mẹ làm sẵn, chạy vụt đi. Mở cổng, nó cười tươi rói.

- Hi, anh.

- Lại nướng cháy khét giường nữa hả?

- Hì hì làm gì có chứ, anh đợi em chưa được nửa tiếng mà. Thôi chúng ta đi học thôi.

- Uhm.

Leo lên xe, chờ Duy gạt chân chống thì nó ôm chầm lấy eo cậu, dụi dụi đầu vào tấm lưng rộng này. Những người đi đường nhìn cặp đôi nó với Duy mà thầm ghen tị vì cả hai quá đẹp đôi. Đường như họ sinh ra chỉ để dành cho nhau, không ai có thể dành dứt một trong hai người tách ra. Đang đi trên đường, bỗng nhiên nó lên tiếng:

-Này Khang?

“Khang” cái tên mới bây giờ của cậu, nghe đã hơn hai tuần vậy mà vẫn không quen, lòng vẫn nhói, trông thâm tâm, cậu muốn nó gọi mình bằng cái tên “Duy”. Nhưng điều đó sẽ rất khó vì người hiện tại nó yêu chính là Khang, nếu nó gọi cậu là Duy thì cũng là lúc cậu bị nó đẩy ra khỏi cuộc sống của nó.

-Khangggg...

Thấy cậu đi xe mà thơ thẩn, nó gọi mãi mà không trả lời, tay thì cứ giật áo cậu làm cậu giật mình:

- Hở...hở...có chuyện gì hả?

Mặt ửng lại, nhìn qua gương chiếu hậu, Duy phì cười vì khuôn mặt giận dữ của con nít kia. Thả một bên tay lái, cậu lấy tay nó vòng qua eo mình.

- Anh đang nghĩ một chút việc thôi mà....ban nãy em định nói anh chuyện gì vậy?

Thấy cậu vòng qua eo, nó tiện tay ôm cậu, đầu dụi dụi nói:

- Lúc anh rời đi 10 năm trước, anh đã hứa gì với em, anh nhớ không?

Giật mình cậu lách tay lái, nhưng vờ như biết mà trả lời.

- Nhớ chứ...nhớ rất rõ là đằng khác.

- Vậy mai anh đem cho em nha.

-ừ...

Trả lời cho qua loa chứ Duy đang rối bời khi mà cậu không phải Khang làm sao biết được Khang đã hứa gì với nó. Cậu đang nghĩ cách thì nó hét lên làm cậu bừng tỉnh:

- Đến nơi rồi. Hôm nay anh kì lắm á.

Nó leo xuống xe và đi thẳng không thèm quay đầu chào cậu như thường ngày. Khi quay lại, nó bất ngờ khi cậu không đi đến trường mà đi ngược hướng.

Nó nghĩ là cậu bận việc gì đó nên thản nhiên đi vào trường. Đang tung tăng đi đến lớp thì tiếng gọi làm nó khựng lại, quay đầu lại cười.

-Anh Quang...hì..hôm nay anh đi học sao?

- Anh vẫn là học sinh mà..dù giỏi đến mức nào thì vẫn học chứ.

Quang vừa nói anh vừa vò đầu nó. Kể từ lúc nó bắt đầu đi học lại thì Quang luôn chủ động bắt chuyện với nó và bây giờ cả hai gặp nhau là tám mọi thứ. Quang cũng không ngại ngần khi cho ra những lời khuyên lúc nó hỏi về tình yêu. Mọi người trong trường nhìn Quang và nó thân thiết thì càng ghét nó hơn, họ nhìn là biết Quang thích nó, trước giờ khi đứng trước người con gái nào anh chỉ có một khuôn mặt nghiêm túc nhưng với nó thì luôn luôn dịu dàng, luôn nở nụ cười. Anh chủ động đi mua đồ ăn ở cantin mặc dù đó là nơi anh ghét nhất, anh đến trường thường xuyên hơn, anh luôn lên tiếng bênh vực nó khi nó bị ức hiếp. Mọi hành động của anh như vậy đều chứng tỏ tình cảm, ai cũng biết chỉ có người trong cuộc là không.

- Di..em ăn sáng chưa?

Quang lên tiếng hỏi khi thấy nó mắt cứ dán vào cái bản thực đơn hôm nay.

- Em ăn rồi.. chỉ là đọc thấy hôm nay có loại bánh lạ lạ nên xem thử thôi. Chúng ta về lớp đi anh.

Nó nắm tay, kéo Quang đi, mà không hay rằng bọn con Ánh đang lên kế hoạch loại bỏ nó ra khỏi trường. Bọn nó nghĩ rằng nó chỉ dụ dỗ Quang chứ anh không bao giờ thích nó.

Đang chăm chú nghe giảng thì một mảnh giấy rơi vào bàn nó, nó nghiêng tìm chủ nhân và bắt gặp ngay ánh mắt của Ánh khinh người và kiêu ngạo. Lật tờ giấy ra đọc, nó khẽ nhăn mặt lại, nhỏ hẹn gặp nhau tại sân bóng vào cuối tiết 5. Nó do dự không biết có cho Quang biết không? Sau một thời gian đấu tranh nó quyết định là không nói vì không muốn anh lo lắng thêm nữa. Tiếng chuông báo hiệu hết tiết 5, nó đứng dậy sắp xếp sách vở một cách chậm rãi nhất để nó sẽ là người ra cuối cùng.

Đi dọc lan can trường, lòng nó như lửa đốt, lo lắng không biết nhỏ Ánh sẽ làm gì mình. Nó vừa bước chân cuối cùng vào sân thì bị bọn nhỏ Ánh chặn xung quanh.

- Mày cũng gan gớm...dám một mình đến đây...không sợ bọn tao đánh không còn đường về à.

- Tụi mày hôm nay kêu tao ra đây làm gì..

- Tụi tao định đuối mày ra khỏi trường bằng cách dần ày một trận.

Nhỏ định nói gì nữa thì bị giọng nói của Quang chặn đứng cổ họng.

- Người nên đi ra khỏi trường là các cô mới đúng.. Là học sinh trường này các cô định đánh hội đồng một nữ sinh ư. .. Tôi nhân danh hội trưởng tôi đuối học các cô vì tội đánh nhau và uy hiếp bạn bè.

Nghe câu nói của anh, chân tay bọn nó bủn rủn, quỳ xuống chúng nắm chân anh cầu xin anh tha thứ. Nhìn bọn nó, anh nhếch môi:

- Các người phải xin lỗi Di chứ không phải tôi? Đừng phí phạm nước mắt như thế, các người đáng phải nhận hình phạt này. Đợi đến ngày mai nhận giấy báo đi.

Nói xong, anh nắm tay nó kéo đi, nó ngoan ngoãn theo anh đến nhà xe lấy xe rồi đi cùng anh. Trên đường đi, nó hỏi đi hỏi mãi anh chở nó đi đâu nhưng anh không trả lời. Hỏi mãi mà không nhận được lời đáp, nên nó cũng im lặng ngắm nhìn khung cảnh cho đến khi xe dừng. Một cánh đồng cỏ thoáng mát và bên cạnh có một quán kem khá nhỏ trang trí rất đẹp. Nó nhảy vào quán kem ngồi đợi anh gửi xe, nhin không được nó mua liền hai cây kem, một cho anh, một cho nó. Đang vui vẻ đi ra thì nó nhìn thấy xe của Duy đang gửi gần đó, nó tò mò đi đến hỏi thì mới hay là cậu thường xuyên đến đây. Nó đi thẳng vào cánh đồng được bác giữ xe chỉ, đi một đoạn nó chợt khựng lại, đập trước mắt nó là cảnh cậu đang đứng trước mộ Khang. Hai cây kem trên tay rơi xuống khi nhìn kĩ bia mộ khắc tên “Lâm Khang”- cái tên mà nó tưởng chừng đang đứng trước mặt mình thì hiện giờ đã chết. Nó nhìn thấy mà tay chân không còn chút sức lực, tấm ảnh trên bia mộ kia rất giống Duy, thời gian tử phù hợp với bài báo đã đăng. Duy đã lừa nó ư? Trái tim một lần nữa bị tổn thương nữa ư? Nó biết làm sao đây?

Từ lúc Duy chở Di đến trường thì cậu chạy ngay đến mộ Khang để hỏi lời hứa 10 năm trước.

- Cậu đến đây làm gì? -Khang lên tiếng.

- Tôi đến đây để hỏi cậu về lời hứa của cậu với Di vào 10 năm trước.

-Tại sao tôi phải nói cho cậu biết chứ?

- Vì chỉ có tôi mới làm cô ấy hạnh phúc, cậu hiểu chứ? Giờ thì cậu nói đi.

-Hạnh phúc? Thật nực cười...cậu chỉ đang mang cái lớp hình hài của tôi và lừa dối cô ấy vậy mà là hạnh phúc sao? Hahaha..

Khang cười to, cậu cười vì Di chưa bao giờ yêu Duy mà luôn nghĩ đến Khang. Và Khang cảm nhận được người đem đến hạnh phúc cho Di không phải là Duy mà là một người khác. Thấy Duy im lặng, Khang nói tiếp:

- Sao nào...tôi nói đúng phải không? Và thật sự người Di yêu không phải cậu mà là tôi...

-Khang...cậu nên biết cậu đã chết...

- Vâng tôi chết nhưng định mệnh đã đưa cô ấy cho người khác không phải là tôi và cũng không phải cậu..

Những câu nói của Khang làm Duy đau, Cậu yêu Di, ngay từ lần gặp đầu tiên và đến giờ cậu không thể sống thiếu Di.

- Di...

-Á...anh hãy tránh xa tôi ra..anh không phải Khang tôi yêu..

Duy cố nhào vào ôm nó thì nó càng cố đẩy ra đến khi một lực mạnh đẩy Duy ra khỏi.

-Tránh xa cô ấy ra...anh đã lừa dối cô ấy,anh không xứng để yêu cô ấy.

Bỏ mặt lời nói của Quang, cậu vẫn hướng mắt về nó, miệng vẫn kêu tên nó. Thờ ơ, nó không thèm nhìn cậu buông câu lạnh lùng:

-Đi đi...tôi không muốn gặp cậu.

Câu nói của nó làm cậu tự ái nên đã rời đi, Quang đang cố gắng an ủi nó thì câu nói của bà chủ quán kem làm cả hai ngạc nhiên.

- Chong chóng đó quay rồi...haha...lạ thật đấy..

Nó nhìn bà hỏi:

- Thì chong chóng gặp gió sẽ quay thôi mà bà.

- Không đâu...chong chóng này rất lạ...trước đây dù gió thế nào nó vẫn không quay chúng tôi đã sửa rất nhiều lần rồi nhưng bây giờ thì quay rồi.

Nhìn chằm chằm vào ngôi mộ nó bật khóc, Khang luôn bên nó ,luôn đợi nó, đến bên cạnh , rút cây chong chóng cuối cùng của cậu để về, lúc đấy cậu mới thỏa mãn tâm nguyện. Quang nhìn vào nó và ngôi mộ, không hiểu tại sao anh muốn nói bảo vệ nó tại đây. Một sự thúc giục trong lòng, anh nắm lấy tay nó đứng trước mộ và nói.

- Dù tôi không rõ cậu là ai ,như thế nào, nhưng tôi biết cậu yêu Di như tôi yêu cô ấy bây giờ. Cậu yên tâm yên nghĩ đi. Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.

Sau câu nói gió nổi lên, làm chong chóng quay nhanh,lá cuộn lên cao rồi rơi xuống đất tạo thành chữ ” Tin”

Nó đang ngỡ ngác không tin vào tai mình khi anh nói điều đó trước mộ Khang, ngại ngùng nó chỉ cúi đầu. Nhìn hành động của nó Quang ghé sát tai nó:

- Khang đã đồng ý rồi...em đồng ý nha..

Nó nhanh chóng gật đầu.Mỉm cười mãn nguyện, anh và nó cùng hướng mắt lên bầu trời nơi có một linh hồn đang siêu thoát.

END.

YAAA....cuối cùng thì fic này cũng đã đến hồi kết...m.n thấy cái kết này có hợp không? Nhìn sơ là ta thấy nó diễn biến khá nhanh nhưng không biết sửa thế nào cả mọi ng thông cảm nhá...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-chong-trong-gio>